

Reinflăcărarea prin acțiune profetică

„Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta” In 10,16

În ultimii ani, interesul general față de ecumenism a scăzut și adesea spunându-se astăzi că ceilalți creștini nu trebuie decât să se reîntorcă în Biserica Catolică. Dar cum se potrivește această atitudine cu accentul pe care Biserica îl pune pe unitatea creștină?

La Consultarea Profetică ICCRS s-a simțit cu certitudine că munca concretă pentru unitate este importantă pentru RCC din întreaga lume și că angajamentul nostru în acest sens este profetic. *EvangeliiGaudium* a confirmat viziunea noastră, căci în articolul 99, Papa Francisc spune: „Creștinilor din toate comunitățile din lume doresc să le cer în special o mărturie de comuniune fraternă care să devină atrăgătoare și luminoasă. Fie ca toți să poată admira cum vă îngrijiți unii de alții, cum vă încurajați reciproc și cum vă sprijiniți. [...] Suntem cu toții în aceeași barcă și mergem spre același port! Să cerem harul de a ne bucura de darurile celorlați, care sunt ale tuturor”.

Știm că Revelația Divină în integralitatea sa subzistă în Biserica Catolică (*DeiVerbum*), dar că Biserica este irevocabil angajată în „aventura ecumenică” (*UnitatisRedintegratio, Ut UnumSint* 3). În Anul Credinței, Papa Benedict ne-a cerut să studiem lucrările Conciliului Vatican II și Catehismul, unde vedem că *UnitatisRedintegratio* „îi îndeamnă pe toți credincioșii catolici să participe activ la lucrarea ecumenică”. Când Papa Ioan Paul al II-lea a scris enciclica *Ut UnumSint*, a enunțat în articolul 4: „duc la bun sfârșit această datorie cu încredințarea profundă că fac voința lui Dumnezeu”. Asemenea unui ecou, Papa Benedict, în primul său discurs în calitate de Papă, ne-a spus că fiecare creștin trebuie să vină înaintea lui Cristos și să-i dea socoteală „despre tot ceea ce am făcut sau am omis să facem pentru a promova binele unității întregi și vizibile a tuturor discipolilor săi”.

Apoi în articolul 818, *Catehismul* amintește de *UnitatisRedintegratio*: „[Cei care sunt] îndreptățiți prin credința primită la Botez, sunt încorporați lui Cristos și de aceea poartă pe drept numele de creștini, iar fiii Bisericii Catolice îi recunosc pe bună dreptate ca frați în Domnul”. Așadar, membrii botezați ai altor Biserici SUNT într-o relație bine definită cu noi. Suntem o FAMILIE. Implicațiile practice ale acestui fapt ne sunt prezentate în articolul 131 al publicației YouCat, unde citim: „Unitatea creștină este problema tuturor creștinilor, indiferent de cât de tineri sau bătrâni sunt. Unitatea a fost una dintre cele mai importante preocupări ale lui Isus. Depășirea scandalului separării necesită convertirea tuturor celor vizați, dar și cunoașterea propriilor convingeri religioase, necesită dialogul cu ceilalți și în mod special rugăciunea în comun și colaborarea dintre creștini pentru slujirea omenirii”.

Ut UnumSint reflectă toate acestea și oferă o cale concretă de a merge înainte, invitându-ne:

- să ne rugăm împreună (secțiunea 22);
- să discutăm și să studiem împreună (secțiunea 28);
- să ne angajăm în orice formă de cooperare practică la toate nivelurile: pastoral, cultural, social, precum și dând mărturie despre mesajul Evangheliei (secțiunea 40).

Reînnoirea Carismatică în particular are în acest scopun rol profetic special, explicat de Papa Ioan Paul II în luna mai 1981 la cea de-a patra Conferință Internațională a Liderilor RCC: „Cu experiența multor daruri ale Duhului Sfânt pe care o aveți și pe care le împărtășesc și frații noștri separați, a voastră este bucuria specială de a crește în dorința de unitate spre care ne conduce Duhul și în angajare față de sarcina serioasă a ecumenismului”. În articolul 82 din *Ut UnumSint*, ne-a spus în mod clar: „Biserica Catolică trebuie să intre într-un dialog de convertire, care constituie fundamentul spiritual al dialogului ecumenic. În acest dialog, fiecare individ trebuie să-și recunoască

propriile greșeli, să-și mărturisească păcatele și să se pună pe sine în mâinile Aceluia care este Mijlocitorul nostru înaintea Tatălui, Isus Cristos”. Astfel, munca noastră pentru ecumenism ne va provoca într-un mod personal, dar, așa cum s-a subliniat la Consultarea Profetică, aceasta face parte integrantă din ceea ce este un catolic plin de Duh. Suntem chemați să stărnim flacăra ecumenică prin acțiunile noastre profetice.

Raportul Financiar Anual 2013

Dragi frați și surori în Cristos,

„Lăudați-l pe Domnul pentru că este bun, pentru că veșnică este îndurarea lui!” (Ps 136,1). Acesta este gândul care-mi este cel mai prezent în minte dacă privesc la anul 2013 și la tot ceea ce a făcut Domnul pentru noi. Mai presus de toate, Domnul ne-a binecuvântat cu Papa Francisc, un susținător devotat al Reînnoirii Carismatice Catolice. Pentru ICCRS a fost un an cu binecuvântări îmbelșugate. Am putut să ajungem în toate colțurile lumii prin numeroase inițiative și totodată să slujim Reînnoirea din întreaga lume în cele mai variate curente și expresii ale sale.

Mulțumindu-i Domnului pentru toate binecuvântările pe care continuăm să le primim prin ICCRS, aș dori să profit de această ocazie pentru a exprima recunoștința noastră față de toți cei care au contribuit cu generozitate la susținerea lucrărilor ICCRS. Recunoaștem de asemenea că sprijinul vostru a ajutat ICCRS în mod foarte semnificativ pentru a-și desfășura activitățile și a duce la îndeplinire mandatul dat de Magisteriul Bisericii.

Noi, la ICCRS, considerăm foarte important să prezentăm spre informarea voastră un scurt raport al situației financiare a ICCRS. Mai jos sunt câteva aspecte cu privire la situația financiară ICCRS în anul 2013:

Intrări

Intrările noastre pentru anul 2013, din ianuarie până în decembrie au fost de 181.000 euro. Suma cuprinde 84.969 euro primiți ca donație din partea Comitetelor Naționale de Slujire (CNS). Donațiile individuale sau din partea unor grupuri și comunități s-au ridicat la suma de 64.000 euro, din care au venit ca răspuns la apelul Recolta Speranței numai 2.000 euro. 17.000 euro i-am primit ca sponsorizări pentru personalul ICCRS. Buletinul ICCRS a generat un venit de 2.000 euro, iar vânzarea de cărți și materiale a mai adus 10.000 euro. Evenimentele organizate de ICCRS, incluzând cursurile de lideri, au generat 28.000 euro.

Cheltuieli

Cheltuielile anuale ale ICCRS au fost în medie de 180.000 euro. Am luat măsuri stricte de control asupra cheltuielilor în cadrul ICCRS. Drept rezultat, a fost posibil să păstrăm nivelul cheltuielilor sub cifrele bugetate. De exemplu, cheltuielile cu salariile și beneficiile personalului au fost de 97.000 euro, față de 101.000 euro prevăzuți pentru acestea. Cheltuielile de birou, cu buletinul, cu deplasările etc. sunt arii specifice în care încă se pot obține reduceri ale cheltuielilor. Cu eforturile noastre coroborate, în ciuda creșterii costurilor, cheltuielile totale pentru anul 2013 au ajuns la 208.000 euro, adică cu 6.000 euro mai puțin decât a fost prevăzut în buget.

Situația actuală

În prezent ICCRS a rămas cu fonduri care ne permit continuarea activităților pentru doar câteva luni. Pentru a putea continua slujirea ICCRS a Reînnoirii din întreaga lume, avem nevoie de oferte generoase, chiar oferte de sacrificiu, sprijin și rugăciune din partea fiecăruia dintre voi – Subcomitete, Comitete Naționale de Slujire, comunități, grupuri și donatori individuali.

ICCRS are nevoie de sprijinul vostru

Prin susținerea voastră financiară, ați ajutat ICCRS să-și continue misiunea sa importantă în Biserică de-a lungul anilor. Facem apel la voi să continuați să ne ajutați să ducem la îndeplinire câteva dintre cele mai importante proiecte în curs, în special pe cele privind Marele Jubileu al RCC din 2017. Vă îndemnăm să ne acordați sprijinul vostru pentru apelul HopeSack (Recolta Speranței). După introducerea posibilității de plată online, trimiterea de fonduri către ICCRS a devenit mult mai ușoară. Vă rugăm să vizitați site-ul nostru încă de astăzi și să faceți o donație sau să ne sprijiniți, pledând pentru apelul Recolta Speranței.

„Îi mulțumim mereu lui Dumnezeu pentru voi toți, aducându-ne aminte fără încetare în rugăciunile noastre, amintindu-ne de lucrarea credinței voastre, de strădania iubirii și de perseverența speranței voastre în Isus Cristos înaintea lui Dumnezeu Tatăl nostru”. (1 Tes 1,2-3). Ați fi încântați să știți că în capela ICCRS mijlocim și organizăm celebrări Euharistice speciale pentru intențiile tuturor binefăcătorilor noștri. Bunul Dumnezeu să vă răsplătească generozitatea revărsând în continuare din belșug asupra voastră binecuvântarea sa!

Papii și Reînnoirea

Încă de la începutul Reînnoirii Carismatice Catolice, Papii: Paul al VI-lea, Ioan Paul al II-lea, Benedict al XVI-lea și Francisc au indicat ce este RCC, importanța acesteia și ceea ce trebuie să facă.

Privitor la definirea Reînnoirii, Papa Paul al VI-lea a afirmat că este „o «șansă» pentru Biserică și pentru lume” (19 mai 1975). La rândul său, Papa Ioan Paul al II-lea a spus că este „un dar deosebit al Duhului Sfânt pentru Biserică” (14 martie 1992). Apoi, Papa Benedict al XVI-lea a specificat că aceasta e „martoră la bucuria credinței în Cristos” (26 mai 2012). Papa Francisc, într-un interviu acordat la 28 iulie 2013, a menționat că Reînnoirea Carismatică și toate mișcările Bisericii „sunt un har al Duhului Sfânt” și că Reînnoirea este un „serviciu adus Bisericii însăși! Ea ne reînnoiește”.

În ceea ce privește importanța Reînnoirii Carismatice, Papa Ioan Paul al II-lea, în numeroase discursuri, a subliniat importanța RCC la misiunea Bisericii. „Eu vă rog pe voi și pe toți membrii Reînnoirii Carismatice, să continuați să strigați cu putere lumii împreună cu mine: Deschideți porțile Mântuitorului” (30 aprilie 1984). În 1998 el a spus că RCC „a ajutat mulți creștini să redescopere prezența și puterea Duhului Sfânt în viețile lor, în viața Bisericii și în lume” (30 octombrie 1998).

Papa Benedict al XVI-lea, la rândul său, a subliniat renașterea carismelor, așa cum s-a întâmplat la Rusalii: „unul dintre elementele și aspectele pozitive ale Comunității Reînnoirii Carismatice Catolice este tocmai accentul pe carismele sau darurile Duhului Sfânt și meritul lor stă în faptul că au reamintit actualitatea acestora în Biserică” (31 octombrie 2008). Papa Francisc, în același interviu din data de 28 iulie 2013 a declarat, în legătură cu Reînnoirea, că „această mișcare face mult bine pentru Biserică, în ansamblul ei”, după ce a văzut „binele pe care îl făceau”.

Referitor la ceea ce trebuie să facă RCC, Ioan Paul al II-lea a spus membrilor săi că trebuie să îl proclame pe Cristos oamenilor „în rădăcinați în Bisericile locale, în diecezele și parohiile voastre” (30 aprilie 1984). Cu altă ocazie, el îi îndeamnă pe carismatici să crească în sfințenie: „În analiza finală, toate activitățile voastre de evanghelizare au tendința de a promova în poporul lui Dumnezeu creșterea constantă în sfințenie” (14 martie 2002). În 2004, Papa Ioan Paul al II-lea a arătat Reînnoirii care este misiunea sa: „Să fiți mărturisitori ai «rațiunilor Duhului»” (29 aprilie) și, mai târziu, invită toată Biserica să răspândească spiritualitatea Rusaliilor. „Sper că spiritualitatea Rusaliilor se va răspândi în Biserică ca un îndemn reînnoit pentru rugăciune, sfințenie, comuniune și proclamare” (29 mai). Mai apoi, Papa

Benedict al XVI-lea a făcut un apel special membrilor RCC „să dea mărturia convingătoare despre o credință fermă, sinceră și credibilă, care aderă strict la angajamentul de caritate” (26 Mai 2012).

În cele din urmă, Papa Francisc în prima Liturghie papală din data de 14 martie 2013, a văzut în cele trei lecturi „un element comun: acela de mișcare” – „călătoria, construirea, mărturisirea”. Fie ca Biserica să călătorească „în prezența Domnului”, să construiască „pe piatra de temelie care este Domnul însuși” și să mărturisească credința în Isus Cristos, pentru că altfel „am putea deveni un ONG caritabil, dar nu Biserică, mireasa Domnului”.

Rezumând, papii au văzut RCC drept un har pentru misiunea de evanghelizare a Bisericii și i-au cerut să o continue cu zel fierbinte.

ȘTIRI DIN LUME

Conferința Națională a RCC Brazilia

„Faceți-mi bucuria deplină: să gândiți la fel, să aveți aceeași iubire, aceeași simțire, un singur cuget” (*Fil 2,2*).

Cea de-a XXXI-a Conferință Națională a RCC din Brazilia care a avut loc la Aparecida, São Paulo, în perioada 17-20 iulie, a fost o mare adunare a familiei carismatice din Brazilia. Tema, care a fost preluată din *Fil 2* și care a inspirat discuțiile și multe momente de rugăciune și adorație, s-a dovedit a fi un cuvânt profetic pentru Reînnoirea din Brazilia, căci conferința a reunit nu numai liderii și membrii Reînnoirii din toată țara, ci și Fraternitatea Catolică, reprezentată prin președintele internațional dl. Gilberto Gomes Barbosa și președintele național Aloizio Gomes Nóbrega, precum și fondatori și lideri ai mai multor Comunități Noi. Printre oratori s-au regăsit Arhiepiscopul Alberto Taveira din Pará; consilierul episcopal pentru RCC Brazilia, Episcopul José Ascona al Marajó; fondatorul Canção Nova (*Cântec Nou*), Pr. Jonas Abib; sfinția sa dl. Larry Oney, diacon permanent pentru Dieceza de New Orleans (SUA); președintele Reînnoirii din Brazilia, d-na Katia Roldi Zavaris și alții.

Misiune în Arhidieceza de Mbarara– Uganda

După succesul Marii Adunări a Familiei RCC 2014 în Kampala, Uganda, toți au fost umpluți de Duhul Sfânt și au primit putere să iasă și să slujească. În calitate de reprezentanți ai RCC din întreaga lume, mulți s-au simțit obligați să ofere ceea ce au putut în serviciul fraților și al surorilor aflați în nevoie. Săptămâna de misiune a avut loc în Mbarara și a fost găzduită de către Părintele Emmanuel Tusiime și de Comunitatea Yesu Ahuriire. Liderii din întreaga lume au avut posibilitatea de a sluji oamenii din Mbarara și satele din jur în diverse moduri, de la participarea la o adunare publică cu mii de oameni, până la călătorii în afara munților ca să îi slujească pe cei săraci și să fie martori ai bucuriei Evangheliei. O vizită în satul Mwizi a dat oamenilor posibilitatea de a vizita un proiect inițiat de către RCC Brazilia pentru a ajuta familiile în nevoie printr-un program de sponsorizare a copiilor. Un punct principal pentru mulți a fost o vizită la orfelinatul Pr. Bashabora, unde le-a fost oferită posibilitatea de a asista la activitățile de îngrijire și de sprijin a copiilor care au fost neglijați și părăsiți în primii ani de viață. Prin multele experiențe de misiune și de slujire, liderii RCC au ajuns la un nou nivel de unitate și compasiune și au primit darul bucuriei din abundență prin tot ce au avut privilegiul să întâlnească în această perioadă. Prima conferință a liderilor ICCRS din Africa a fost un mare succes, iar apogeul său a constat într-o săptămână de misiune fructuoasă care, prin rugăciune, va inspira pe mai mulți să urmeze chemarea Papei Francisc de a se uni într-un singur trup, cel al lui

Cristos, și de a contribui la mandatul misionar al Bisericii de a duce bucuria Evangheliei la toate marginile pământului.

Exercitarea conducerii profetice:

Cine este Iosue al tău?

Liderii creștini, botezați în puterea Duhului Sfânt, trebuie să se folosească așa cum se cuvine de darurile și abilitățile lor în folosul comunității creștine, participând la adevăratele sale necesități.

Principalul obiectiv al lumii afacerilor este conducerea, producând un mare număr de materiale noi de instruire pe această temă. Este, prin urmare, o vastă arie de studiu, cuprinzând și alte teme cum ar fi psihologia, economia, marketingul etc., ce conduc la punerea în practică a principiilor sale.

Programele de instruire în conducerea creștină au folosit astfel de cunoștințe pentru a forma oamenii și asta a contribuit în direcția unor rezultate mai eficiente, în special în vederea noilor provocări pe care le prezintă evanghelizarea.

Teme cum ar fi „misiunea”, „viziunea”, „obiectivele” și „strategiile” au devenit destul de comune în domeniul planificării pastorale. Un mare număr de lideri, precum și cei implicați în anumite slujiri, când sunt provocați la noi proiecte se folosesc de diferite concepte și resurse practice ale managementului, în scopul de a-și îmbunătăți rezultatele. Totuși, surprinzător, ceea ce s-a sistematizat sub forma unor noi domenii de cunoaștere, făcea deja parte din activitatea personajelor biblice care s-au remarcat ca lideri ai poporului lui Dumnezeu.

Un exemplu este în *Cartea Exodului*, când poporul lui Israel a fost eliberat din sclavie. Descendenții lui Iacob au locuit în Egipt aproximativ 450 de ani și, în acest timp, au format o națiune. Însă țara Egiptului a început să fie guvernată de faraoni mai aspri, care au considerat că poporul lui Israel era o amenințare pentru propria lor țară, constrângându-i așadar la sclavie și înecându-le fiecare nou-născut [de parte bărbătească] în Nil, oprind astfel creșterea numărului de israeliți.

Israeliiți s-au plâns Domnului. Dumnezeu l-a desemnat pe Moise a fi conducătorul lor pentru a-i conduce din Egipt în „Țara Făgăduinței”. Așa-numitul „Exod” a marcat pentru totdeauna istoria Israelului, Moise fiind considerat unul dintre cei mai importanți lideri. Aș dori să evidențiez trei etape ale conducerii exercitate de Moise în timpul călătoriei: 1. Chemarea sa de către Dumnezeu; 2. Conducerea poporului; 3. Succesorul său. În prima etapă, chemarea lui Moise apare în experiența „tufișului arzând”. Acolo, el este chemat la o misiune care pare practic imposibil de îndeplinit. Când l-a întâlnit pe „Eu Sunt Cel Ce Sunt”, în pofida slăbiciunii și fricii sale de ceea ce urma – crezând că este lipsit de abilități oratorice și resurse materiale – s-a simțit dator să spună da.

Deși el nu a vrut să-și părăsească viața de păstor, nu a avut alte motive să refuze și astfel, după o oarecare ezitare, se pare că tufișul care ardea în afară a început să ardă în lăuntrul său și el și-a asumat misiunea. Apoi, pentru tot restul vieții, el a devenit în interiorul său complet dedicat viziunii sale. Întâlnirea sa cu Dumnezeu s-a desfășurat apoi în multe alte întâlniri viitoare, care, indiferent cât de tensionate erau uneori, au ajutat la construirea unei relații om-divinitate, abia întrezărită în „Vechiul Legământ”, unul care mai târziu a devenit universal în Isus, când catapetasma sanctuarului a fost ruptă în două. În acest sens, din perspectiva credinței, va exista mereu un gol pe care nici măcar cunoștințele actuale nu sunt în măsură să le explice. Ce este necesar pentru ca cineva să facă un astfel de pas? Ce este necesar ca să lase totul în urmă și să se arunce într-un astfel de angajament imens? În experiența rugului aprins a început prietenia. Conversația pe care Moise a avut-o cu Dumnezeu încă răsună în urechile multor bărbați și femei în

ziua de azi și continuă să se manifeste: „Pentru aceste vremuri noi, mai mult decât să-i chem să-mi conducă poporul, chem bărbați și femei la un nivel de conducere unde doresc nu doar să măsoz rezultate, ci să construiesc o prietenie și să descopăr celor ce mă slujesc intențiile inimii mele, pentru ca ei să acționeze”.

În a doua etapă, îl vedem pe Moise la lucru. Viziunea pe care a avut-o devine acum misiunea sa și i se înfățișează cu multe provocări: comunicarea misiunii sale către popor și obținerea ajutorului lor, precum și confruntarea cu rezistența guvernului egiptean, experimentând în acest fel barierele interne, care au rămas pe durata „tregerii”, când ei au traversat Marea Roșie și pustiul înainte să ajungă, în cele din urmă, în „Țara Făgăduinței”. Moise, neobișnuit cu lucrul în echipă, s-a simțit depășit. Viața „stresantă” din pustiul, cu un popor descurajat și tănguitor i-a testat limitele; devenise tot mai deprimat când, urmând sfatul socrului său, a decis să încredințeze sarcini și să împartă lucrul cu alte persoane. Asta i-a permis să se concentreze asupra misiunii sale, să-și instruiască poporul și să pregătească o nouă generație pentru îndeplinirea promisiunii lui Dumnezeu, dobândind astfel abilitatea de a forma noi lideri, de a forma un popor calificat ca să preia sarcini provocatoare.

De-a lungul timpului petrecut de ei în pustiul, a ieșit la iveală o altă figură importantă, un bărbat care i-a fost credincios lui Dumnezeu și dedicat misiunii: Iosue.

A treia etapă este timpul de luptă pentru cucerirea pământului și pentru pregătirea căii de tranziție. Moise a simțit că timpul lui s-a încheiat și că viața lui se apropia de sfârșit. Moise a fost un excelent lider inovator în vremuri de pericole și dificultăți; în el găsim o personalitate puternică, dar el îmbătrânise și erau necesare noi abilități pentru a conduce poporul care, în cele din urmă, s-a maturizat. Asta indica faptul că trebuia să aibă loc o schimbare. Misiunea lui Moise a fost să conducă poporul până la granița Țărâmului Făgăduinței. Iosue, succesorul lui Moise, a avut misiunea să conducă poporul în Țărâmul Făgăduinței. Iosue avea o personalitate motivantă și capacitatea de a planifica în mod strategic. El este un model de succesiune inspirată de voința lui Dumnezeu, care îndeplinea necesitățile noilor vremuri. Iosue a trebuit să continue ceea ce Moise a început și să o facă în libertate. Dumnezeu nu i-a permis lui Moise să se „retragă” – el a murit înainte ca ei să intre în țara promisă și a lăsat o moștenire a unei misiuni îndeplinite cu zel și iubire pentru poporul lui Dumnezeu.

Acest tip de tranziție îmi amintește de o experiență pe care am avut-o când aveam 12 ani. În timpul unui eveniment sportiv din orașul meu, mie și unor colegi ni s-a cerut să purtăm o torță câteva blocuri în jurul școlii noastre. Totul a fost bine pregătit pentru această ocazie și ni s-a spus să așteptăm ca torța să vină la locul stabilit. Când a venit rândul meu să duc torța, la început am crezut că este o sarcină ușoară, dar pe măsură ce alergam și distanța se mărea, chiar dacă torța nu cântărea prea mult, părea să fie din ce în ce mai grea. M-am simțit ușurat când am văzut pe cineva așteptând în față să ia torța; m-am simțit încurajat și am fost bucuros să o dau mai departe. Mulți ani mai târziu, am participat la un eveniment numit „Stârnirea flăcării”, o întrunire a liderilor din mai multe țări. Pe parcursul aceluia sfârșit de săptămână am fost încurajați, prin intermediul unor comparații, să realizăm activitățile noastre de slujire ca și cum am fi luat parte la Jocurile Olimpice, unde torța este aprinsă și călătorește în diferite locuri, purtată de diferite persoane, dar de fiecare dată cu același scop, să fie păstrată arzând până la sfârșit.

Mi-a amintit de acea experiență pe care am avut-o la vârsta de 12 ani și care, până în ziua de azi, este un principiu care mă călăuzește ori de câte ori trebuie să înmânez o poziție de lider pe care o dețin. Asta înseamnă că încerc să desfășor misiunea cu zel și cu inima deschisă, încercând mereu să păstrez forța de a rămâne până la sfârșit cu torța arzând. Și când vine timpul să înmânez torța, o pot face fără regrete, știind că timpul meu a ajuns la sfârșit. Fiecare lider creștin ar trebui să

înțeleagă chemarea sa la conducere, dar ar trebui, de asemenea, să știe că vine un moment în care să se retragă și, urmând exemplul lui Moise, ar trebui să pregătească un Iosue care să preia conducerea.

Prin urmare, o preocupare firească cu privire la conducere este aceea de a găsi alte persoane care simt chemarea lui Dumnezeu în viețile lor și care să aibă suficientă putere care să le asigure pașii fermi în credință, încrezându-se mereu în Dumnezeu; persoane care să fie în măsură să dezvolte abilități care să le ajute să gestioneze probleme și provocări cu care se pot confrunta. Instruirea noilor lideri, pentru a ști cum să transmită mai apoi altora poziția lor de lideri, este la fel de importantă ca instruirea lor pentru a deveni lideri. Acesta este un aspect care nu ar trebui niciodată neglijat. Investiția în poziția de noi lideri nu va fi de ajuns. Este, de asemenea, necesar să le transmitem pozițiile noastre, sarcinile și munca și să rezistăm tentației de a crede că suntem de neînlocuit sau că suntem stăpânii secerișului.

Pe de altă parte, cei cărora le transmitem rolul de conducere au responsabilitatea de a avea grijă de toate, așa cum a făcut Iosue, continuând moștenirea lui Moise, moștenirea aceluia care l-au slujit pe Domnul înaintea lor. Aceasta este o aptitudine rar întâlnită în lumea politicii sau de afaceri și de asemenea printre noi, cei care-l slujim pe Domnul, numai personalitățile mature o posedă, însă este necesară în orice domeniu al activității umane, în special când este vorba de conducerea poporului lui Dumnezeu. Cu toate acestea, chiar dacă noii lideri nu reușesc să mențină această continuitate, nu ar trebui să lăsăm ca bucuria noastră să fie diminuată, pentru că regula de aur în slujirea evangheliei lui Isus este să nu așteptăm nici laude și nici trofee.

Ceea ce contează cu adevărat este relația pe care am construit-o cu Dumnezeu și siguranța noastră că am dat tot ce aveam mai bun din noi și din darurile noastre. Asta valorează mai mult decât orice. Nu ar trebui să așteptăm nici plată și nici recunoaștere imediată, mai ales pentru că un adevărat lider trebuie să fie ferm uneori și neclintit și să ia decizii care nu pot mulțumi întotdeauna pe toți.

Când transmitem succesului nostru, noi ar trebui de asemenea să „murim”, cu alte cuvinte, ar trebui să devenim conștienți de faptul că timpul nostru s-a încheiat, că Dumnezeu însuși va avea grijă de poporul său și, dacă El așa dorește, ne va chema la alte misiuni și atribuții. Nu ar trebui să ne temem de nimic; dacă-i spunem da, el ne va da mai mult din Duhul Său și va fi mereu alături de noi.

Cultura Rusaliilor:

Răspândirea în unitate

Într-o singură inimă, toți aceștia s-au adunat în mod constant în rugăciune, împreună cu niște femei, inclusiv cu Maria, mama lui Isus, și cu frații lui ... Când s-au apropiat Rusaliile, s-au întâlnit cu toții (cf. *Fap* 1,14; 2,1).

Din acea zi, toți au rămas împreună, mai mult într-o singură inimă decât în aceeași locație fizică. Uniți în speranță, credință și încredere – caracteristici cu care Maria a avut mult de a face, deoarece sentimentele ei materne i-au încurajat pe apostoli să „rămână”. Promisiunea lui Isus s-a împlinit, toată munca lui a fost încoronată aici. Duhul a intrat în inima omului, i-a transformat inima de piatră într-una nouă capabilă să iubească, să se deschidă spre alții, astfel încât și aceștia să poată trăi la rândul lor aceeași experiență. Inimile pasive și închise sunt acum „îngrijorate” cu privire la necesitatea de a merge urgent pentru a comunica tuturor vestea cea bună. De la unitatea

Rusaliilor ei primesc Duhul Sfânt, ies din Cenacol și merg în toate colțurile lumii în care El îi va conduce. Frumosul paragraf 26 din Scrisoarea enciclică a lui Ioan Paul al II-lea cu privire la validitatea permanentă a mandatului misionar al Bisericii indică în mod clar că de la Rusalii comunitățile au fost deschise și misionare!

Acest fapt a fost confirmat pe parcursul *Faptelor Apostolilor*, o carte a Duhului Sfânt. Plini de foc, ei merg anunțând, ca martori credincioși, curajoși, mesajul mântuirii, nu prin propria lor putere, „voi veți primi o putere și îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea și Samaria, și până la marginile pământului” (*Fap* 1,8).

Au introdus, prin mărturia lor, noua cultură, cea a Rusaliilor. Cuvintele, minunile și miracolele pe care Domnul le-a dat să le înfăptuiască au făcut ca mulți să-i urmeze; așa de mare a fost atracția, încât comunitățile au crescut și s-au înmulțit, „[Numărul] celor ce credeau, o mulțime de bărbați și femei, se mărea din ce în ce mai mult prin Domnul” (*Fap* 5,14).

Cu simplitate, plini de iubire, în ciuda pericolelor mari și a persecuției, ei nu s-au oprit „iar cuvântul meu și predica mea n-au constat în discursuri convingătoare ale înțelepciunii [omenești], ci în adevărul Duhului și a puterii, astfel încât credința voastră să fie [bazată] nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu” (*1Cor* 2,4-5).

Erau diferite personalități, aveau diferite moduri de gândire și de a vedea lucrurile, de dragul lui Isus și călăuziți de Duhul Sfânt. „Apostolii dădeau mărturie cu multă putere despre învierea Domnului Isus și ei toți se bucurau de mult har” (*Fap* 4,33).

Faptele Apostolilor ne spun în mod repetat cât de mulți bărbați și femei s-au deschis mesajului mântuirii. Ca și ieri, și azi rămânem membri ai aceleiași familii spirituale, moștenite de la apostoli din timpul Rusaliilor – comuniunea eclezială, care este Biserica. Papa Francis ne amintește: „Cu toate acestea, îmi dau seama că nu există cuvinte de încurajare care să fie de ajuns dacă nu ar arde focul Duhului Sfânt în inimile noastre. O evanghelizare plină de spirit este una călăuzită de Duhul Sfânt, pentru că El este sufletul Bisericii chemate să proclame Evanghelia” (*Evanghelii Gaudium* 261). Duhul ne mișcă să mergem pe toate drumurile; el introduce și extinde această cultură, care într-o zi va fi completă și perfectă, însă acum noi gustăm primele roade. Chiar și în mijlocul luptelor, încercărilor și persecuțiilor, Paul ne mângâie atunci când spune: „Cine ne va despărți de iubirea lui Cristos? Oare necazul, sau strâmtorarea, sau persecuția, sau foametea, sau lipsa de haine, sau primejdia, sau sabia?” (*Rom* 8,35). Duhul Sfânt ne inspiră prin Petru, astăzi Francisc, spunând: „Mă aștept să împărtășiți cu toată lumea din Biserică harul botezului în Duhul Sfânt. [...] Amintiți-vă că Biserica s-a născut «în mișcare», în acea dimineață de Rusalii”.

Prin natura sa, Biserica este misionară; fondatorul ei este Domnul nostru Isus Cristos, misionar al lui Dumnezeu Tatăl prin puterea Duhului Sfânt, iar prin dinamismul Rusaliilor ne trimite să facem ceea ce a făcut el însuși. Unirea în acea koinonia (comuniune eclezială), atracția spre același punct, spre explozia Rusaliilor, spre Isus care ne dă Duhul său, este ca atracția centripetă, spre centru, pentru a ieși mai apoi și a fi pregătiți și puternici în armonia sa sfântă. Ca o dinamică divină, atracția centripetă devine prin acțiunea iubirii o răspândire centrifugă, cu alte cuvinte apostolii ies pentru a duce la toți harul emanat de la comunitate, de la fiecare dintre noi. Acesta va fi modul de a introduce cultura Rusaliilor: prin micimea și simplitatea noastră să anunțăm cu bucurie ceea ce noi am trăit deja. Să ne amintim mereu că misiunea ne unește! Ca și în primele comunități, această mărturie va face ca Biserica să fie atractivă, iar ceilalți vor dori și ei să trăiască asemenea lui Cristos. Ce ucenicie minunată va fi, când cei noi care au fost atinși de iubire, intră în atracția centripetă, pentru a ieși apoi în calitate de martori ai Celui Înviat.

Cu certitudine și îndrăzneală sfântă, Sanctitatea Sa Papa Francisc ne repetă de asemenea: „Prefer o Biserică zdrobită, rănită și murdară pentru că a ieșit pe drumuri, decât o Biserică bolnavă din cauza închiderii în ea însăși și a comodității de a se agăța de propriile siguranțe” (*Evangelii gaudium* 49). Este forța puternică a Duhului lui Isus care ne amintește că aparținem unei Biserici, fiind datori să fim „preocupați” de a ieși să anunțăm tuturor harul pe care l-am primit. Ca în zilele de la începuturile Bisericii, există bărbați și femei care poate fără să știe așteaptă această veste, care este dătătoare de viață.

Nu este de mirare că papa Francisc folosește cel mai des cuvântul a merge / a ieși. RCC a înflorit ca un răspuns providențial al lui Dumnezeu la aceste vremuri. Papa Benedict al XVI-lea ne spunea deseori acest lucru. Este un răspuns ce nu poate rămâne mut pentru lumea de azi, ce trăiește un timp de mari răsturnări, indiferență și durere. Se pare că devenim familiari, și nu în puține locuri, cu o cultură a morții; ea penetrează treptat până la punctul în care considerăm acest lucru o normalitate... adică așa-zisa „viață” fără Dumnezeu. Suntem chemați, prin *parrhesia* Bisericii primare, să ne punem în mișcare, să ieșim, așa încât ei să spună despre noi, așa cum au spus despre primii creștini: „Iată, cei care au tulburat lumea întregă au venit și aici” (*Fap* 17,6). „Pentru a menține viu entuziasmul misionar este nevoie de o încredere hotărâtă în Duhul Sfânt, pentru că el «vine în ajutorul slăbiciunii noastre» (*Rom* 8,26)” (*Evangelii gaudium* 280).

„Alături de Duhul Sfânt, în mijlocul poporului se află mereu Maria. Ea îi adună pe discipoli pentru a-l invoca (cf. *Fap* 1,14) și astfel a făcut posibilă explozia misionară care a avut loc la Rusalii” (*Evangelii gaudium* 284).

ÎNTREBĂRI ADRESATE COMISIEI DOCTRINARE ICCRS

Ne pune Dumnezeu la încercare?

Când oamenii sunt în mijlocul unei situații dificile cum ar fi boala, lipsa unei slujbe sau pierderea unei persoane iubite, nu este ceva neobișnuit să-i auzim spunând: „Dumnezeu mă încercă”. Sau, uneori, o altă persoană îi va spune celei suferinde: „Dumnezeu te încercă”.

Este adevărat că Dumnezeu îi încercă pe oameni? Ce ne spune Scriptura și tradiția despre cum ar trebui să înțelegem aceste dificultăți? În Scriptură găsim mai multe pasaje în care se spune că Dumnezeu îi încercă pe oameni. De exemplu, *Gen* 22 ne spune: „După aceste lucruri Dumnezeu l-a pus la încercare pe Abraham” și apoi relatează cel mai greu test imaginabil: lui Abraham i s-a cerut să-și sacrifice unicul său fiu preaiubit, Isaac.

Cartea lui Iob relatează că Dumnezeu îi permite Satanei să-i ia lui Iob mai întâi copiii și averile, iar apoi propria sănătate. În chinul său Iob strigă către Dumnezeu: „Ce este omul că-l faci așa de mare și că îl pui la inimă, că îl vizitezi în fiecare dimineață și în orice clipă îl pui la încercare?” (*Iob* 7,17-18).

Dumnezeu îi încercă pe oameni nu numai prin dificultăți, ci și prin binecuvântări. În timpul drumului lui Israel prin deșert, Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Iată, eu voi face să plouă pentru voi pâine din ceruri. Poporul să iasă și să adune în fiecare zi porția pentru o zi; ca să-l pun la încercare, dacă umblă sau nu după legea mea” (*Ex* 16,4). Dumnezeu și-a încercat poporul ca să vadă dacăva avea încredere în El și îi va ascultă poruncă a nu adunăm în ziua sabbatului.

Nu doar în Vechiul Testament, ci chiar și pentru creștini a fi încercat prin dificultăți este o parte normală a vieții umane. *Prima Scrisoare a Sfântului Petru* spune: „Iubiților, să nu vă mirați de

focul care a izbucnit între voi ca o încercare ca și cum vi s-ar întâmpla ceva ciudat, dimpotrivă, întrucât participați la suferințele lui Cristos, bucurați-vă, ca să puteți tresălta de bucurie și la revelarea gloriei lui” (1Pt 4, 12-13).

În toate aceste exemple este important de recunoscut că Dumnezeu nu încearcă oamenii pentru a mări propria sa cunoaștere. El deja ne cunoaște perfect. Ne încearcă mai degrabă pentru binele nostru. „Testele” sale nu sunt ca ale unui profesor care ne dă un examen de final de an, ci ca ale unui aurar care încearcă aurul în foc, pentru a-l curăța și purifica. Așa că Scriptura ne încurajează: „Pentru aceasta vă bucurați, deși acum, pentru puțin timp, trebuie să vă întristați de felurite încercări pentru ca valoarea credinței voastre, mai prețioasă decât aurul pieritor, care se încearcă în foc, să fie un motiv de laudă, glorie și cinste la arătarea lui Isus Cristos” (1Pt 1,6-7).

Este esențial să se facă o distincție care nu era clară în perioada Vechiului Testament: distincția între ceea ce Dumnezeu permite și ceea ce Dumnezeu provoacă în mod direct. Dumnezeu ne încearcă în sensul că permite să ne luptăm cu ispita și suferința, dar nu cauzează el însuși aceste lucruri în mod direct. Le permite pentru binele nostru, căci am putea învăța să rezistăm răului și să creștem în umilință, în încredere și în a ne baza pe Dumnezeu. După cum Moise le-a spus israeliților, Dumnezeu „te-a hrănit în pustiu cu mană..., ca să te umilească și să te încerce, ca să-ți facă bine la sfârșit” (Dt 8,16).

Trebuie să evităm o neînțelegere foarte frecventă cu privire la boală și alte încercări. Mulți oameni cred că, deoarece Dumnezeu a permis aceste necazuri în viețile noastre, ar fi greșit din partea noastră să ne rugăm ca să fim vindecați sau eliberați de un necaz. Dar nu înseamnă deloc acest lucru. De fapt, Domnul dorește ca noi să creștem în credință prin rugăciuni încrezătoare adresate lui pentru toate nevoile noastre, inclusiv nevoia noastră de sănătate și plinătate a vieții.

Dacă o persoană este grav bolnavă, noi nu ezităm să o sfătuim să meargă la medic cât mai curând posibil. Recunoaștem că a căuta însănătoșirea printr-un medic este răspunsul adecvat pentru boală și nu implică în niciun caz că persoana nu dorește să-și poarte crucea. De asemenea, dacă cineva suferă o pierdere, de pildă a slujbei sau a casei, sau oricare altă dificultate, nu spunem „doar zâmbeste și îndură”. Mai degrabă căutăm să-i ușurăm suferința și să-i oferim ce are nevoie. Atunci de ce am crede că este greșit să te rogi lui Dumnezeu să te însănătoșească sau să te elibereze de alte dificultăți? Ben Sirah exprimă această perspectivă echilibrată: „Fiule, nu trece cu vederea în [timpul] bolii tale, ci roagă-te Domnului și el te va vindeca! ...Fă-i loc doctorului – căci Domnul l-a creat și pe el – să nu stea departe de tine, căci ai nevoie de el!” (Sir 40,9-12).

Domnul lucrează uneori prin doctori și alteori în mod miraculos prin rugăciune.

În final, ar trebui să facem de asemenea o distincție între o încercare și o ispită. Dumnezeu permite să fim încercați prin greutăți, dar nu ne va ispiti niciodată să păcătuim. „Nimeni să nu spună când este ispitit: «De la Dumnezeu sunt ispitit» pentru că Dumnezeu nu poate fi ispitit la rău și nici nu ispitește pe nimeni. Fiecare este ispitit de propria lui poftă care îl atrage și-l seduce” (Iac 1,13-14) Scriptura, de asemenea, ne învață să avem încredere că Dumnezeu ne va da o cale să trecem peste ispite. „Încă nu v-a încercat vreo ispită care să depășească măsura omenească. Dumnezeu este credincios: el nu va permite să fiți ispitiți peste ceea ce puteți, însă odată cu ispita vă va da și o ieșire ca să o puteți îndura” (1Cor 10,13).